

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Małgorzata Gierczak

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2019 r.,

w sprawie **J. S.**

uniewinnionej od zarzutu popełnienia czynów z art. 270 § 1 k.k.

skargi obrońcy na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 31 sierpnia 2018 r., sygn. akt VI Ka [...],

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt III K [...],

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę,

2. obciążyć oskarżoną kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z 16 marca 2018 r., uniewinnił J. S. od popełnienia zarzucanych jej dwóch przestępstw określonych w art. 270 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji prokuratora, wyrokiem z 31 sierpnia 2018 r., uchylił pierwszoinstancyjne orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej złożył skargę na wyrok Sądu odwoławczego, zarzucając rażące naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez brak powołania się na którąkolwiek

z podstaw wskazanych w tym przepisie, w sytuacji gdy z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż przyczyną kasatoryjnego rozstrzygnięcia jest konieczność ponownej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym rozważenie zasadności zasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego, co nie stanowi przesłanki do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. w pisemnej odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się bezzasadna.

Na wstępie warto odpowiedzieć na pytanie, w jakiej sytuacji procesowej może pojawić się określona w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. przesłanka wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego? Zagadnienie to rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów w dniu 20 września 2018 r. (I KZP 10/18), stwierdzając, że możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy – w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1 – 3 k.p.k. – uznaje, że występują podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz przewidziany w art. 454 § 1 k.p.k. Przyjął się w judykaturze pogląd, że wystarczające jest, aby stanowisko o konieczności wydania przez sąd *a quo* przy ponownym rozpoznaniu sprawy wyroku skazującego wynikało z całokształtu mających jednoznaczną wymowę wywodów zamieszczonych w uzasadnieniu wyroku kasatoryjnego (zob. postan. SN z 9 października 2018 r., III KS 18/18).

Sąd Okręgowy w K., co wyraźnie podano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, poprzedził decyzję o potrzebie zastosowania reguły *ne peius* usunięciem stwierdzonych uchybień wskazanych w apelacji oskarżyciela publicznego. Polegało to na wytknięciu Sądowi pierwszej instancji tego, że uchybił zasadzie swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k., i na dokonaniu odmiennej, niż uczynił to Sąd *meriti*, oceny dowodów. Z motywacyjnej części kwestionowanego wyroku jasno wynikało, że zeznania kluczowych dla rozstrzygnięcia sprawy świadków – C. W. i M. P. – które wskazują na winę oskarżonej, powinny zostać ocenione jako

wiarygodne. Siłą rzeczy Sąd odwoławczy, mimo że nie powołał się wprost na treść art. 454 § 1 k.p.k., wyraził przekonanie o potrzebie wydania wobec oskarżonej wyroku skazującego. Takiego podejścia nie mógł zmienić fakt zalecenia Sądowi pierwszej instancji, aby rozważył zasadność zasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. Wskazówka ta – co oczywiste – nie ma charakteru kategorycznego.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił skargę obrońcy (art. 539e § 2 k.p.k.).

Skoro w rozdziale 70 k.p.k. brak regulacji odnoszącej się do kosztów postępowania skargowego, a w art. 539f k.p.k. zamieszczono przepisy z rozdziału poświęconego kasacji, jako mające odpowiednie zastosowanie w postępowaniu unormowanym w rozdziale 55a k.p.k., to *per analogiam* w kwestii kosztów postępowania skargowego, które zakończyło się dla oskarżonej niepomyślnie, należało orzec według art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.